

Jet van Vuuren

Bed & Breakfast

Uitgeverij Oorsprong

December 2010

Hij heeft zijn arm om haar schouder geslagen. Zij heeft haar hoofd tegen zijn borst gevlijd, ze doet haar best om een selfie te maken. Ondertussen neuriet ze *Rudolph the Red-Nosed Reindeer*. Hij bromt de bassen.

De ijskoude wind die om de auto blaast kan hun niet schelen, net zomin als de strenge vorst die voorspeld is. Ze hebben elkaar, ze zijn verliefd en straks zijn ze de hele kerst samen.

Het loopt tegen het eind van de middag. De opkomende schemer bemoeilijkt hem het rijden; hij kent deze weg niet, voor hem is het de allereerste keer. Slippend tracht hij de auto op de weg te houden. Ze heeft gezegd dat er vanaf hier nog twee bochten volgen. Dan zijn ze bij het vakantiehuis van haar vader.

Vanaf nu zet ze haar smartphone op 'camera' en filmt ze hun autoritje als een roadmovie.

Aangekoekte sneeuwresten op het wegdek spatten uit elkaar onder de banden. Geen pekelwagen die zich hier ooit laat zien. Sturen met één arm is moeilijk als de banden onder je auto zo weg glibberen. Maar haar loslaten, geen denken aan.

De eerste bocht zijn ze veilig door, de tweede nadert. Kale takkenbossen ontnemen hem het zicht op de kronkelende weg naar zee.

Dan opeens glijdt zijn arm van haar schouder. Zijn aandacht wordt getrokken door iets in de verte. Niet-begrijpend kijkt ze naar de verschrikte uitdrukking op zijn gezicht. Zij is kleiner dan hij, veel kleiner, en daarom begrijpt ze niet wat hem zo abrupt doet stoppen. Haar blik gaat naar zijn handen die zich krampachtig om het stuur klemmen.

Pas als ze zich opricht om te kunnen zien waar hij zo naar staart, slaat ze geschokt haar hand voor haar mond. 'Nee!' roept ze gesmoord.

En terwijl haar smartphone doorfilmt schiet er vanuit het niets een auto op hen af. Even wordt ze verblind door de felle koplampen, het volgende moment vangt ze nog net een blik op van de bestuurder.

September 2012

Het was niet mijn idee om een bed & breakfast te beginnen maar dat van Eva, en Eva kreeg altijd haar zin, weet ik nu.

Bezweet en moe kom ik uit de wijngaard. Als ik bij de wijnschuur ben, sta ik even stil. Mijn lichaam is verzwakt. Ik weet waar dat door komt, ook dat heeft met Eva te maken. Voordat ik verder loop verwissel ik mijn laarzen voor mijn klompen. De zon staat laag en hoewel het al half september is, zijn alle dagen nog zomers warm. Het natte voorjaar lijkt heel ver weg en dankzij de mooie zomer is de oogst van dit jaar zeer geslaagd.

Wat gasten betreft hebben we al net zo weinig te klagen. Alle maanden zitten we vol. Ook de proeverijen zijn tot diep in het najaar volgeboekt en als het huis over meer dan vier gastenkamers zou beschikken hadden we die met gemak kunnen vullen.

En dat alles dankzij Eva. Mijn halfzusje.

‘Nog even volhouden,’ spreek ik mezelf moed in. ‘Denk aan je gezondheid, dat is momenteel het allerbelangrijkste. Pas als alle puzzelstukjes op hun

plaats vallen krijg je rust. Dan kun je weer verder met je leven.'

Mijn leven dat langzaam aan me ontglipte en dat ik dankzij Andries Dop weer heb hervonden.

Terwijl ik aan hem denk, zie ik hem vanuit mijn ooghoek opdoemen. Hij heeft zich onder de kersenboom teruggetrokken. Midden in de cottage-tuin waar Eva een zitje heeft gemaakt met haar laatste brocante-aanwinsten: drie rotanstoelen en dito tafel.

Over de tafel hangt een gebloemd kleed. In de stoelen liggen vrolijk gekleurde kussens. Alles is zo typisch Eva.

Andries draagt een linnen hoedje. Een deel van zijn schedel is kaal en gevoelig voor de zon. Rond zijn slaap zitten grijze krulletjes, zijn leesbril staat op het puntje van zijn neus. Een grote neus en donkere ogen heeft hij. Eigenlijk is alles groot aan deze zestiger. En als hij niet zo'n lieve en zachte stem zou hebben en niet zo'n prettige, haast hoffelijke manier van bewegen, dan zou hij zomaar lomp genoemd kunnen worden.

Is hij in slaap gevallen of staart hij met zijn kin op zijn borst naar zijn notitieboekje? Het ligt in zijn schoot. Zijn rechterhand ligt ernaast, een ballpoint schittert in het gras onder zijn stoel.

Hoe lang verblijft hij hier al? Dat moet nu ruim een maand zijn, schat ik. Hij zit in de kleinste logeerkamer, hij heeft er zelfs extra voor betaald. ‘Het is de omgeving,’ vertelde hij ons. Hier vindt hij de rust om goed te kunnen werken aan zijn boek over de misdaad.

Zijn boek, ja, ja. Ik weet beter. Eva niet.

Het is raar, maar mijn hart gaat sneller kloppen als ik mijn blik wat langer op hem laat rusten. Hij zal toch niet...

Zonder te aarzelen stap ik op hem af. En hoe dichterbij ik hem nader, hoe ongeruster ik word. Ik zie nu dat zijn linkerarm bewegingsloos naast de stoel hangt. Automatisch versnel ik mijn pas. Ik staar naar zijn dikke buik in de flesgroene polo waaruit iedere deining lijkt te zijn verdwenen.

Als ik vlak boven de man sta, stikt mijn adem. Angstig kijk ik op hem neer. Durf ik hem aan te raken? Ik fluister zijn naam: ‘Andries?’

Geen beweging.

Een vlinder fladdert langs het linnen hoofddeksel als ik mijn hand ernaar uitsteek. Nogmaals spreek ik de in elkaar gezakte man onder mijn handen aan. Nu met stemverheffing. Ik tik op zijn schouder. Onder de katoenen stof voel ik een vlezig lichaam. Warm en vochtig voelt het aan. Ik kijk om

me heen. Mijn ogen zoeken Eva. Als ik haar vanuit de moestuin met een mand vol sla naar het overdekte terras zie lopen, steek ik onmiddellijk mijn hand op. Ik wijs op de man in de stoel en haal vertwijfeld mijn schouders op.

Eva snelt naar me toe. Pas als ze bijna voor me staat en luid begint te lachen om mijn verschrikte gezicht, hoor ik Andries Dop uit een diepe slaap ontwaken. Verbaasd kijkt hij ons aan.

‘Wat is er met jou, Myrthe?’ vraagt Eva.

En zoals wel vaker wanneer ze me plagerig opneemt, ligt er een spottend lachje rond haar lippen. ‘Je ziet helemaal bleek. Was je bang dat onze gast niet meer zou leven?’ vraagt ze op cynische toon.

✱

Een halfjaar eerder

Voordat ik mijn halfzusje leerde kennen woonde ik alleen.

Toen mijn vader vier jaar geleden ongeneeslijk ziek werd, vond hij het vanzelfsprekend dat ik zijn wijnbusiness zou overnemen. Wat hem betrof mocht ik in mijn handen wrijven met zo’n erfenis.

Een alleenstaande vrouw zonder gezin die zomaar een goedlopend bedrijf in haar schoot geworpen kreeg – menig mens zou juichen van geluk, was zijn mening.

Mijn vader en ik praatten nooit veel met elkaar en achteraf was het misschien beter geweest als we dat wel gedaan hadden. Dan had ik op tijd geweten dat dat goedlopende bedrijf van hem lang niet zoveel opleverde als hij me deed geloven. Maar daarvoor ging zijn ziekbed te snel. Twee maanden nadat er darmkanker bij hem was geconstateerd overleed hij aan de gevolgen van de uitzaaiingen en was ik in het bezit van een wijngaard in de Achterhoek.

Het was hartje zomer en vlak voor de oogsttijd.

Zo voortvarend als de kanker mijn vader de dood injoeg, zo ijlings zegde ik mijn flat op om van de ene naar de andere kant van Nederland te verhuizen. *Back to my roots*, waar de herinneringen aan mijn jeugd even rauw op mijn dak vielen als de staat waarin het ouderlijk huis verkeerde.

Zolang ik weet ruzieden mijn ouders. Hun strijd maakte van mij een schuw en teruggetrokken kind. Tot vreugde van mijn vader en tot ergernis van mijn moeder hield ik niet van praten maar van lezen. In dat opzicht lijk ik op mijn vader, die voort-

durend tussen de boeken zat en met een paar woorden per dag alles wel gezegd had.

Zijn introverte en zwijgzame levenshouding dreef mijn moeder tot waanzin. Met regelmaat sloeg ze met deuren en gilde ze dat ze op een goeie dag zou vertrekken. En om haar woorden kracht bij te zetten draaide ze dan oorverdovend hard een single-tje van Randy Crawford: *One Day I'll Fly Away*. Onder al dat muzikale geweld nam mijn vader steevast de benen en sloot hij zich op in zijn kamer.

Op de kop af is het nu precies eenendertig jaar geleden dat mijn moeder deed waar ze mee dreigde. Als de dag van gisteren staat in mijn geheugen gegrift hoe ze voorgoed de deur achter zich dichttrok.

Zoals een hardnekkige vetvlek na constant boenen uiteindelijk uit mijn jurk verdween, zo loste mijn moeder op uit mijn leven. Naar verluidt had mijn moeder een nieuwe start gemaakt. Mijn vader en ik konden dit hoofdstuk maar beter voorgoed afsluiten.

Op dat moment sloeg mijn kinderlijke fantasie op hol. Kwam er na dit hoofdstuk dan nog een hoofdstuk? Zoals dat gebruikelijk was in een spannend boek? Een hoofdstuk met een wending of plot, zodat het boek toch nog goed zou aflopen?

Maar hoe lang ik daar ook op wachtte, er veranderde niets.

Ik leefde mijn leven met mijn vader alsof er nooit een moeder was geweest. Dat leven mocht dan zonder hysterica een stuk aangenamer zijn, echt gezellig werd het niet. Hoe meer mijn vader zich terugtrok op zijn kamer, hoe eenzamer ik werd.

Niet dat ik dat ooit tegen hem durfde te zeggen, integendeel. Had hij het door mij niet al moeilijk genoeg? Als ik er niet geweest was, dan was mijn moeder eerder vertrokken, dan had mijn vader nooit zo lang onder het gejammer van mijn moeder hoeven lijden.

Vrijwel meteen nadat de arm van de pick-up het hart van de single bereikt had en Randy Crawford haar slotakkoorden inzette, begon mijn moeder hartstochtelijk te snikken. Dan gooide ze haar armen in de lucht en alsof ze ieder moment zou gaan sterven kermde ze het uit. 'Wacht maar, Myrthe, als jij groot bent, ben ik weg,' riep ze dan door haar tranen heen.

Juist toen ik me niet meer afvroeg wanneer die dag zou komen, vertrok ze. Dat was vlak voor mijn dertiende verjaardag.

Ik moest er net tijdens het douchen aan den-